

Sygn. akt I C 398/18

Na rozprawie dnia 7 sierpnia 2018 roku nikt się nie stawił - o terminie powiadomieni, w tym pozwana w trybie awizo. Powód wniósł o prowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwana pomimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny.

Przewodnicząca Protokolant

Sygn. akt I C 398/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **A. W.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 398/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2017 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od A. W. kwoty 4.296,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenie wynika z umowy karty kredytowej nr (...) z dnia 4 kwietnia 2008 r. Wyjaśnił następnie, iż (...) nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2017 r., a następnie fundusz zbył wierzytelność na rzecz powoda. Na dochodzoną kwotę składa się: 2.094,74 zł niespłaconej należności głównej; 1.952,55 zł skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy do dnia rozliczenia portfela nabytych przez powoda wierzytelności, tj. do dnia 25 sierpnia 2017 r.; 51,44 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych od dnia następującego po dniu rozliczenia portfela nabytych przez powoda wierzytelności, tj. 26 sierpnia 2017 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu; 197,95 zł opłat i kosztów. Powód wskazał, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 czerwca 2017 r.

(pozew – k. 3-8)

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 9)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Zgierzu powód poparł powództwo i wniósł o przyznanie wynagrodzenia dla jego pełnomocnika w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

(pismo powoda – k. 13-13v)

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2018 roku nikt się nie stawił. Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie i nie składała wyjaśnień w toku sprawy, zaś powód w powie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność.

(protokół – k. 95)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2008 r. (...) Bank (...) S.A. zawarła z A. W. umowę o przyznanie limitu kredytowego w wysokości 2.500 zł i wydanie karty nr (...) na okres 1 roku. Umowa ulegała automatycznemu przedłużeniu na kolejne okresy, po uprzednim zweryfikowaniu zdolności kredytowej posiadacza karty, chyba że posiadacz wypowiedział umowę na 45 dni przed upływem okresu, na który umowa została zawarta.

(bezsporne, nadto kopia umowy – k. 25-26)

Bank wypowiedział umowę 20 stycznia 2009 roku, a 22 lipca 2009 roku wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z 24 sierpnia 2009 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 2089/09 Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał klauzulę wykonalności. Egzekucja wszczęta na podstawie tego tytułu wykonawczego została umorzona 1 grudnia 2009 roku.

(bezsporne, a ponadto wyciąg z załącznika nr 2 do umowy przelewu wierzytelności – k. 20, wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1b – wykaz wierzytelności do umowy sprzedaży wierzytelności z 13 czerwca 2017 roku – k. 19)

Dnia 28 grudnia 2016 r. (...) Bank S.A. zawarł z easyDEBT Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, mocą której bank przeniósł na fundusz wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy.

(bezsporne, nadto kopia umowy – k. 41-44)

Pismem z dnia 14 lipca 2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawiadomił pozwaną o nabyciu przez fundusz od (...) Bank S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2016 r. wierzytelności względem pozwanej z tytułu umowy zawartej w dniu 4 kwietnia 2008 r. z (...) Bank (...) S.A. nr (...). Jako zbywcę wierzytelności wskazano (...) Bank S.A.

(bezsporne, nadto kopia zawiadomienia – k. 22-22v)

Pismem z dnia 14 lipca 2017 r. (...) Bank S.A. zawiadomił pozwaną,

iż dokonał sprzedaży przysługującej bankowi wierzytelności z tytułu umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty nr (...) z dnia 4 kwietnia 2008 r. na rzecz (...).

(bezsporne, nadto kopia zawiadomienia – k. 24)

Dnia 29 września 2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której C. 2 (...) przeniósł na powoda wierzytelności określone w umowie, w tym z umowy numer (...) z 4 kwietnia 2008 roku wobec A. W..

(bezsporne, nadto kopia umowy – k. 31-33v, wyciąg z załącznika nr 2 do umowy przelewu wierzytelności – k. 20)

Zgodnie z Załącznikiem nr 1b do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2017 r. umowa kredytu zawarta z pozwaną wypowiedziana została w dniu 20 stycznia 2009 r. W dniu 24 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie I Co 2089/09 nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 22 lipca 2009 r. wystawionemu przeciwko pozwanej klauzulę wykonalności.

(bezsporne, nadto załącznik – k. 19)

Zgodnie z Załącznikiem nr 2 do porozumienia do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 r. pomiędzy (...) a C. 2 (...) przeciwko pozwanej na podstawie tytułu wydanego w sprawie I Co 2089/09 wszczęta została egzekucja komornicza, która została umorzona postanowieniem z dnia 1 grudnia 2009 r.

(bezsporne, nadto załącznik – k. 20)

W dniu 21 grudnia 2017 r. C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym wskazano, iż na zadłużenie pozwanej z tytułu umowy numer (...) składa się: 2.094,74 zł kapitału, 2.003,99 zł odsetek i 197,95 zł kosztów.

(bezsporne, nadto wyciąg – k. 18)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd pominął szereg dokumentów, które nie były związane ani z wierzytelnością objęta powództwem, ani pierwotnym wierzycielem, czy nabywcami tej wierzytelności. W aktach sprawy znajduje się również wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1b – wykaz wierzytelności do umowy sprzedaży wierzytelności z 13 czerwca 2017 roku, przy czym samej umowy przelewu z takiej daty w aktach brak.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1876), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego stosownie do art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny i przyjmuje wówczas za prawdziwe twierdzenie powoda

o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Oznacza to, że sąd – o ile tylko nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (zatem twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez potrzeby przeprowadzania postępowania dowodowego.

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy natomiast wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, LEX nr 37430, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, LEX nr 30397). Sąd zawsze jest zatem zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 r., I ACa 494/13, LEX nr 1378705).

Roszczenie powoda w dacie wniesienia pozwu było przedawnione. Przy czym, w dacie orzekania w niniejszej sprawie obowiązywały już znowelizowane z dniem 9 lipca 2018 roku przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia roszczeń w stosunku do konsumentów, którym w niniejszej sprawie niewątpliwie jest pozwany (art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 22¹ k.c.).

Jak stanowi art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Zgodnie z § 2, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Stosownie do art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Natomiast przepis art. 118 k.c. stanowi, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przed 9 lipca 2018 roku przepis ten brzmiał następująco – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej,

tj. ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wobec powyższego Sąd był zobligowany, pomimo braku zarzutu przedawnienia, zbadać z urzędu, czy roszczenie objęte powództwem w niniejszej sprawie jest przedawnione, czy też nie.

Roszczenie powoda jest niewątpliwie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W niniejszej sprawie w odniesieniu do kapitału zastosowanie znajduje zatem 3-letni termin przedawnienia, gdyż brak jest przepisu szczególnego wprowadzającego odmienny termin przedawnienia dla roszczeń wynikających z umów kredytu uregulowanego w przepisach Prawa bankowego. Odsetki

za opóźnienie jako świadczenie okresowe podlegają również trzyletniemu terminowi przedawnienia. Roszczenie o odsetki przedawnia się przy tym najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 r., IV CSK 134/05, LEX nr 607274).

Umowa bankowa została wypowiedziana 20 stycznia 2009 r., co spowodowało postawienie całego zadłużenia pozwanej w stan wymagalności. Następnie w dniu 22 lipca 2009 r. został wystawiony przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał klauzulę wykonalności. Powyższe czynności nie przerwały jednakże biegu przedawnienia względem powoda.

Sąd podziela bowiem pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55, zgodnie z którym nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może skutecznie powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Wskazać należy, że co do zasady w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta. Nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, gdyż zbycie wierzytelności jest irrelevantne dla jego biegu. Jednak w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym, a to z tego względu, że uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało tylko bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było w takiej sytuacji dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., sygn. akt III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98, z dnia 22 lutego 2006 r., sygn. akt III CZP 129/05, OSNC 2007/1/4, z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137).

Cesjonariusz nie mógł zatem kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, a zatem fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero wówczas - na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane (za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku), to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r, II CSK 196/14, LEX nr 1622306, do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest również identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Z istoty instytucji przedawnienia wynika bowiem, że przerwanie biegu przedawnienia następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Wniosek o wszczęcie egzekucji czy też o nadanie klauzuli wykonalności wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności.

Roszczenie dochodzone pozvem stało się wymagalne w dniu 20 stycznia 2009 r., wobec czego w dacie wniesienia pozwu było przedawnione. Stosownie zatem do art. 117 § 2¹ k.c. powództwo należało oddalić.

Należy ponadto wskazać, iż okoliczności podniesione w pozwie budziły uzasadnione wątpliwości Sądu co do legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie. W pozwie wskazano, iż (...) nabył wierzytelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2017 r., a następnie fundusz zbył wierzytelność na rzecz powoda. Przedmiotowa umowa cesji nie została załączona do pozwu. W dniu 1 marca 2011 r. doszło do połączenia (...) Bank (...) S.A. (...) Bank S.A., co stanowi fakt powszechnie znany. W zawiadomieniu z dnia 14 lipca 2017 r. wskazano, że D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność względem pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2016 r., co powód całkowicie pominął w treści pozwu. Dnia 29 września 2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której C. 2 (...) przeniósł na powoda wierzytelność dochodzoną pozwem. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika zatem, w jaki sposób powód nabył przedmiotową wierzytelność. Wiadomo jedynie, iż umowa kredytu została zawarta z (...) Bank (...) S.A., następnie była przedmiotem umowy cesji pomiędzy (...) Bank S.A., choć nie wiadomo kiedy i w jaki sposób przeszła na ten bank z (...) Bank S.A. (będącego następcą (...) Bank (...) S.A.), a D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym, a następnie przedmiotem umowy cesji pomiędzy D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., a powodem. Do akt sprawy złożono również kopię umowy cesji z dnia 28 grudnia 2016 r. zawartą pomiędzy (...) Bank S.A., a easyDEBT Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, nie wyjaśniając, w jaki sposób jest ona związana z dochodzoną wierzytelnością.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.